

Օ Դ Ա Ն Ա Ի Ի Պ Ա Տ Ո Ւ Հ Ա Ն Է Ն

Դա՛ւժ է ամպերու,
Կարծես դարերով հոն է տեղացեր
Երկինքն իր ձիւներ,
Մեր աշխարհէն վեր,
Կազմելով անհուն անսովոր պատկեր:

Ամպեր գանգրաներ կը վազեն հեռուն,
Կազմած կարաւան,
Ճերմակ ուղտերու, փիղերու նըման:
Երբեմն ալ սակայն,
Խաղաղ ու անբաժ,
Յաղթանակներու
Կարծես յուշարձան:

Հսկայ ինքնաթիռ,
Որսն իր հալածող քոչունի հանգոյն,
Կը սուրայ անդուլ:
Ամպի ալիքներ,
Մըռուռի թելով կը խոյանան վեր,
Օդանաւի շուրջ հիւսելով պատեր:

Ճերմակ է դա՛ւժը մահուան պատանձով,
Ջուր, կանաչ, քոչուն,
Մարդ եւ անասուն,
Յաւերժ ախորժած,
Կ'ընեն աշխարհն այս կարծես փառացած,
Վըհուկի մը մեծ գաւազանին տակ:

Ու ինձ կը թրի,
Կապոյտներուն մէջ այսպէս առկախուած
Երազն այս սասափ,
Լուսնկայի մը դազաղը անհուն,
Որ նոր է մեռած:

12/8/51

Ե Ղ Ի Վ Ա Ր Դ